భవితవ్యం

"నాన్నా! ఈ రోజు సినిమాకు పిల్చుకెళ్తానన్నావు?"

"అవునవును మర్చేపోయాను", అని జేబు తడువుకొని, "ఈసారి వద్దమ్మా! వచ్చే ఆదివారం వెళ్దాంలే," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి దిగులుగా.

"పో నాన్నా! పోయినాదివారమడిగినప్పుడేమో నెలాఖరన్నావు. ఈరోజు రెండో తేదీ. మళ్ళీ ఆదివారమంటావేం? అప్పుడు మళ్ళీ డబ్బుల్లేవంటావు."

"నిజం తల్లీ! కావలసిస్తే మీ అమ్మనడుగు ఇంటి ఖర్చులకు ఎంతయ్యిందో! వచ్చే ఆదివారం ఎలాగైనా తీసుకెళ్తాగా."

"వద్దంటే నీక్కాదటే! నువ్వు మరీ విసిగిస్తావాయన్ని. నెలకెన్ని సినిమాలు చూస్తావేం? మొన్ననేగా లీలామహల్ కెళ్ళింది," తల్లి కూడా కసిరేసరికి పద్మజ మొహం చిన్నబోయింది.

"ఆ! ఆ సినిమాకెళ్ళి నెల్లాళ్లయింది," అని సన్నగా నసుగుతూ వెళ్ళబోతుంటే, "దాని మాటలకేంలే తల్లీ! వచ్చే ఆదివారం నే పిల్చుకెళ్తాగా," అన్నాడు తండ్రి.

"అయితే వచ్చే ఆదివారం విశ్వనాథ్ సినిమా రిలీజవుతోంది నాన్నా! దానికెళ్దామేం?" అంది పద్మజ.

"అలాగే వెళ్దాం. విశ్వనాథ్ సినిమా అయితే మీ అమ్మని కూడా పిల్చుకెళ్దాం. ఏం శాంతీ నువ్వూ వస్తావా? విశ్వనాథ్ సినిమా అట," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"నాన్నా, నేనూ వస్తానేం," ఎగిరి గంతేసి తండ్రి ఒళ్లో తలమోపి గారంగా అన్నాడు చిన్నీ.

"నువ్వు లేకుండా ఎట్లారా? నువ్వూ వద్దువుగాన్లే," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"నేను మాత్రం రాన్లెండి. అయినా మీరు నన్నెప్పుడు పిల్చుకెళ్తారు గనక! పెద్దదాన్ని వెంటేసుకుని తిప్పమంటే లోకమంతా తిప్పుతారు," అంది శాంతి.

"అన్యాయంఁవే అమ్మా! పోయిన వారం నువ్వు రాలేదూ," నేరం మోపుతూ అంది పద్మజ.

"ఆ ఆ వచ్చాలెద్దూ! మహాగొప్ప సినిమా అనీ," దీర్ఘం తీస్తూ నవ్వు దాచుకుంది శాంతి.

"నువ్వామాట అంటుంటే గుర్తుకొచ్చిందే. మొన్న ఎలెక్షన్లప్పుడు నేను సుందర్రామయ్య గారింట్లో కూర్చున్నానా, బయటినుండి పెద్దగా ఏదో వెళ్తున్న శబ్దం వినిపిస్తే పార్టీ వాళ్లు బాంబులు విసురుకుంటున్నారని సుందర్రామయ్య వాళ్లావిడ కేకలు పెట్టి నానా గాభరా పెట్టింది. వెళ్లి చూస్తే ఎదురింటి వాళ్లు పెద్దగా టేప్ రికార్డర్ పెట్టి డిస్కో పాట ఏదో వింటున్నారు," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి నవ్వడం మొదలెట్టి.

పద్మజ అది విని పకపకా నవ్వి, "నువ్వలా అంటున్నావుగా నాన్నా! మొన్న సీతాలక్ష్మి వాళ్లింట్లో ఏం జరిగిందంటే టేపురికార్డర్ పెట్టి డిస్కో పాట వింటుంటే ఏదో కొత్త మ్యూజిక్ వినబడిందే అమ్మా! 'ఇదేవిటబ్బా, ఇదెప్పుడూ విన్లేదే,' అని సీతాలక్ష్మి తెగ కంగారుపడి పోయింది. తీరా చూస్తే అదేమిటో తెలుసా? వాళ్లింటెదురుగా పాత సామాన్లు కొనేవాడు సుత్తె పెట్టి బక్కెట్టు మోదుతున్నాడు," అంది.

ఆ రాత్రి పక్కమీద నడుం వాల్చుతూ, "పిల్లలు నిద్రపోయారా?" అడిగాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఆఁ! చిన్నా ఎప్పుడో నిద్దరోయాడు. పెద్దది ఏదో నవల చదువుతుంటే తిట్టి పడుకోబెట్టి వస్తున్నాను" అంది శాంతి అతని పక్కనే కూర్చుంటూ.

"పద్మజ ఎదుగుతోంది శాంతీ!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"అవునూ," అని దీర్ఘం తీసి, "ఇప్పుడు మీకా సంగతి కొత్తగా కనిపిస్తున్నట్టుందే," అంది శాంతి నవ్వుతూ.

కృష్ణమూర్తి నవ్వలేదు.

"ఇప్పుడు దానికి పదమూడో ఏడుగా! ఇక నేడో రేపో!" అంది శాంతి.

కృష్ణమూర్తి తలూపి, "ఆ తర్వాత?" అన్నాడు.

"ఏమిటి ఆ తర్వాత?" అడిగింది శాంతి.

"కట్నాలు వేలకు వేలు అడుగుతున్నారు శాంతీ! దాని పెళ్ళి ఎలా చేయగలమో!"

"బావుంది. పిల్లకు ఏళ్లు మీదపడి పోయినట్టు బాధపడతారేం?" అంది శాంతి భర్తని విచిత్రంగా చూస్తూ. కృష్ణమూర్తి కూతురి పెళ్లి గురించి మాట్లాడ్డం అదే మొదటిసారి.

"నీకు చెప్పలేదుగాని, చాలా రోజుల్నించి నన్నీ ప్రశ్నే బాధిస్తోంది శాంతీ! ఎక్కడినుంచి తెస్తాం అంత డబ్బు," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి దిగులుగా.

"బావుంది, అలా అని పిల్లకు పెళ్ళి చేయరా ఏం?" అంది శాంతి.

"చేయాలి. అదే, ఎలా చేయగలమా అని."

"అప్పటికెలాగోలా అవుతుంది లెద్దురూ. దాని గురించి ఇప్పుడే ఇంత బాధపడిపోవడం ఎందుకట?"

"బాధకాదు, ఆలోచన," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

మర్నాడు ఆఫీసులో వరకట్నం సమస్య గురించి చర్చ సాగుతోంది.

"లాభం లేదబ్బాయ్!" అన్నాడు సుందర్రామయ్య కుర్చీ వెనక్కువాలి. ఆయనకి యాభై రెండేళ్లు. "మా అమ్మాయికి పెళ్ళి చేశాను! ఎలా చేశాను? మా తాతగారి పొలం అమ్మేయాల్సొచ్చింది," అన్నాడాయన.

"వరకట్నం తీసుకోవడం చాలా అన్యాయఁవండి," అన్నాడు ప్రసాదు బల్లగుద్ది వాదిస్తూ. అతనికి పాతికేళ్లు. ఉడుకు నెత్తురు. కొత్తగా ఉద్యోగంలో చేరాడు.

"అన్యాయమే! కాని అది పోయేదెట్లా?" అన్నాడు సుందర్రామయ్య.

❖ ❖ ❖

ఆ ఉత్తరం చూసి శాంతి దవడలు నొక్కుకుంది.

"మీ అక్కగారేదో మంచిదన్నారు. పిల్లాడికి పెళ్లి చేయతలపెట్టి మిమ్మల్ని కనీసం సంప్రదించనైనా లేదు. అవ్వ! నిండా ఇరవై ఏళ్ళు నిండని పిల్లాడికి పెళ్లా! డబ్బెవరికైనా ముద్దే! అయినా, ఆవిడ మగవారి తరపు బంధువుల్లెండి," అంది దెప్పిపొడుపుగా.

కృష్ణమూర్తి కుంగిపోయాడు. అతనికి నిరాశతో పాటు అక్కగారిమీద అలవిమీరిన కోపం కూడా కలిగింది. కొన్నిరోజులు ఆ ఉత్తరానికి జవాబు కూడా రాయలేదు.

"మీ అక్కగారెలాగూ మిమ్మల్ని లెక్కపెట్టలేదు. మీరిప్పుడు జవాబు కూడా రాయకపోతే ఏడిచిపోతున్నారంటారు. మనకెందుకు నామర్దా! జవాబు రాసెయ్యండి. మనమ్మాయికేం రాజాలాంటి సంబంధం తేవచ్చు," అంది శాంతి.

అప్పటికి కొంత శాంతించిన కృష్ణమూర్తి అక్కగారికి సంతోషాన్ని వెలిబుచ్చుతూనే ఉత్తరం రాసి పడేశాడు.

ఆ ఉత్తరాన్ని పోస్టు చేసిన రోజే రాత్రి భోజనాలప్పుడు చిన్నా అన్నాడు, "నాన్నా! రేపేం, పుస్తకం కొని పెట్టవా?"

"ఏం పుస్తకం నాన్నా?"

"తెలుగు వాచకం. మరేం, పుస్తకాలు దొరకట్లేదుగా. రేపు తీసుకోకపోతే మళ్ళా అయిపోతుందట."

"ఎందుకయిపోతుందట?" అడిగాడు కృష్ణమూర్తి పరధ్యానంగా.

"గవర్నమెంటు వాళ్ళు పుస్తకాలు సరిగ్గా సప్లయి చేయడం లేదుగా నాన్నా! తొందరగా కొనెయ్యకపోతే అయిపోతాయి," అంది పద్మజ.

"ఓహో! అయితే కొందాంలే. ఎంతట?"

"ఏడున్నర."

కృష్ణమూర్తి ఆశ్చర్యంగా తలెత్తాడు. "నాలుగో క్లాసు పుస్తకం ఏడున్నరా?"

"ఆశ్చర్యం ఏముంది? అన్ని ధరలూ ఆకాశం మీదే వున్నాయి," అంది శాంతి.

"నాన్నా! నాన్నా! నేనేం, గుమాస్తాని కాను," అన్నాడు చిన్నా హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తుకు తెచ్చుకుని.

"ఎవరన్నారు నాన్నా నువ్వు గుమాస్తావౌతావని?"

"మరేం అమ్మ అంటోంది. మీ నాన్న గుమాస్తాయేరా! నువ్వెట్టా డాక్టరవుతావంది. నాన్నా, నేనేం, డాక్టరవుతాను," అన్నాడు చిన్నా.

"అలాగే నాన్నా! మీ అమ్మకేం తెలుసు? ఒట్టి మొద్దు. నువ్వు పే...ద్ద డాక్టరౌదువుగాని," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఒరేయ్, నువ్వుత్త డాక్టర్‌వి కావురా! పే...ద్ద డాక్టర్‌వి" అంది శాంతి వెక్కిరిస్తూ.

"మరి, నేను పే...ద్ద డాక్టర్నే అవుతాను" అన్నాడు చిన్నా బింకంగా.

"ఆ ఆ అవుతావౌతావు - లక్ష రూపాయలు డొనేషన్ కట్టి."

"డొనేషనా! అంటే?" కొర్రి వేసింది పద్మజ.

"సీటివ్వడానికి కాలేజీల్లో తీసుకునే లంచం."

"కాలేజీల్లో సీట్లా? సినిమాల్లో సీట్లలా వుంటాయా నాన్నా? ఎంచక్కా మనకిచ్చేస్తారా? బస్సులో సీట్లయితే మనకొద్దు," అన్నాడు చిన్నా.

పద్మజ ముద్ద నోట్లో పెట్టుకోబోతూ పడీపడీ నవ్వడం మొదలెట్టింది. "అవున్రా! ఒరేయ్ లక్ష రూపాయలు తీసుకొని సినిమాలో కుర్చీ ఇస్తార్రా మనకి," అంది.

"మరి పుస్తకానికి డబ్బులెప్పుడిస్తావు నాన్నా? రేపే కావాలి," అన్నాడు చిన్నా.

"రేపే ఇస్తా నాన్నా! ఎందుకు, రేపు నేనే బజార్లో కొనుక్కొస్తాలే."

"అయ్యో! నీకేం తెలీదు. అవి బజార్లో దొరకవుగా! స్కూల్లోనే వుంటాయి. డబ్బులు మా మేస్టారికిస్తే పుస్తకం ఇస్తాడు."

"ఎలారా? నా దగ్గరిప్పుడంత లేదే. రేపు ఆఫీసులో ఎవర్నయినా అడిగిస్తాను. ఎల్లుండి తెచ్చుకుందువుగాన్లే," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"అయిపోతాయి నాన్నా పుస్తకాలు," గునిశాడు చిన్నా.

"మీ మేస్టారు నాకు తెలుసులేరా, చీటీ రాసిస్తానుగాని," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

ఆ రాత్రి పిల్లలిద్దరూ పడుకున్నాక శాంతి మెల్లగా భర్త చెవుల్లో వూదింది.

"ఏవండీ! మీకో విషయం చెప్పాలి."

కొడుకు చదువు గురించి ఆలోచిస్తున్న కృష్ణమూర్తి పరధ్యానంగా "ఊ" అన్నాడు.

"అదిగో, మీరేదో ఆలోచిస్తున్నారు, ఇటు తిరగండి సార్," అంది శాంతి.

"ఏమిటోయ్?" అడిగాడు భార్యకేసి తిరిగి.

"మరేం మనకు మరో చంటాడు పుట్టబోతున్నాడు," అంది తను.

కృష్ణమూర్తి చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు.

"ఏమిటీ? సరిగ్గా చెప్పు."

"సరిగ్గానే చెప్పాను. మనకు మరో పిల్లాడు పుట్టబోతున్నాడు," అంది శాంతి.

కృష్ణమూర్తి దిండుపైకి వాలాడు.

"ఊఁ హూ," అన్నాడు ముభావంగా.

శాంతికి కోపం వచ్చింది. "ఏమిటి ఊహూ? మీకు సంతోషంగా లేదూ?" అడిగింది.

కృష్ణమూర్తి జాలిగా చూశాడు. భార్యను లాలనగా దగ్గరకు తీసుకుని, "చూడు శాంతీ! మనకు మరో పిల్లాడెందుకు చెప్పు," అన్నాడు.

"అంటే?" కోపంగా అంది శాంతి.

"పిల్లలమీద వ్యామోహపడే వయస్సు పోయింది మనకు. ఇద్దరు రత్నాల్లాంటి పిల్లలు పుట్టారు. ఇంకా మనకు పిల్లలెందుకు చెప్పు?"

శాంతి సహించలేనట్టు దూరంగా జరగబోయింది. కృష్ణమూర్తి పట్టుకున్నాడు.

"నాకిప్పుడు నలభై ఏళ్ళు, శాంతీ! ఇప్పుడు మళ్ళీ మనకు పిల్లలు పుడితే వాళ్ళకు ఉపయోగపడాల్సిన వయస్సులో మనం ఉపయోగపడలేము" అన్నాడు.

"అయితే ఏమిటి?" చిరాగ్గా అడిగింది.

"ఈ పిల్లాడు... ఈ పిల్లాడు మనకొద్దు."

శాంతికి ఊపిరాగినంతపనయ్యింది.

కృష్ణమూర్తి ఇంకా అంటున్నాడు, "పెద్దదానికి పెళ్ళి చేయాలి, చిన్నాని చదివించాలి. ఈ రెండే చాలు మనకు. ఈ జీవితం సరిపోతుంది. ఇంకా పిల్లలు మనకొద్దు శాంతీ!"

శాంతికి ఏడుపు ముంచుకొచ్చేసింది.

"శాంతీ, ఇదేమిటి? ఛ... ఛ!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

శాంతి ఉక్రోషంగా చూసింది. "పుట్టిన బిడ్డ ఒకటి, పుట్టని బిడ్డ ఒకటి అని మీరనుకున్నట్టు నేననుకోలేను. పిల్లలు ఇంత భారంగా మీకనిపిస్తుంటే పుట్టిన బిడ్డలమీద మాత్రం ఎందుకు ప్రేమ? వాళ్ళకీ ఇంత విషమిచ్చెయ్యండి," అంది.

"నేను చెప్పేది నువ్వర్థం చేసుకోలేదు," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి నిస్సహాయంగా.

"అర్థం చేసుకున్నాను. బాగా అర్థం చేసుకున్నాను. పిల్లలు చస్తే బావుంటుందని మీరనుకుంటున్నారు."

"ఛీ!" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి భరించలేనట్టు.

"మీకంత ఇష్టం లేకపోతే ముందే జాగ్రత్త తీసుకోవలసింది. కడుపులో బిడ్డని చంపడానికి నేను చస్తే ఒప్పుకోను," అని లేచి ఏడుస్తూ పక్కగదిలో పడుకున్న పద్మజ పక్కన వెళ్ళి పడుకుండిపోయింది.

మర్నాడు ఆఫీసుకి వెళ్తుండగా దారిపక్కన, "ఇచ్చట జ్యోతిష్యము చెప్పబడును" అని అరచేతి బొమ్మ బోర్డు పెట్టుక్కూర్చున్న మనిషి కనిపించాడు కృష్ణమూర్తికి.

కృష్ణమూర్తి అతన్ని చూసి ఆగాడు. జేబు తడుముకున్నాడు. రెండు రూపాయి నాణాలున్నాయి.

జోస్యుడి దగ్గరికెళ్ళి ఒక నాణెం చేతిలో పెట్టి, "చెప్పు," అన్నాడు అరచేయి చూపిస్తూ.

"నీది మెత్తటి మనస్సు," అన్నాడు జోస్యుడు.

"ఊ," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"మాట కరుకు, కడుపునిండా శాంతి," అన్నాడు జోస్యుడు.

"ఊ," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"ఇప్పుడు చాలా కష్టాల్లో వున్నావు. అందరూ కలిసి నిన్ను నట్టేట్లో ముంచేశారు," అన్నాడు జోస్యుడు.

నిజమేననిపించింది కృష్ణమూర్తికి. "ఊ," అన్నాడు.

"నీ భార్య నిన్ను బాధపెడుతుంది."

"ఊ," అన్నాడు తలూపి.

"కష్టాలు నిన్ను కాటేస్తాయి. అయినా నువ్వు ధైర్యంగా వుంటే వాటిని జయించగలవు."

కృష్ణమూర్తికి సంతోషంగా అనిపించింది. "ఊ," అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"ఇప్పుడు నీకు చాలా గడ్డుకాలం. నువ్వు ధైర్యంగా వుండాలి," అన్నాడు జోస్యుడు.

కృష్ణమూర్తి మళ్ళీ "ఊ," కొట్టాడు.

"రాబోయే పది రోజుల్లో ఏ అవకాశం వచ్చినా వదులుకోకు, నీకు రాజయోగం పట్టబోతున్నది."

"ఎలా?" అడిగాడు కృష్ణమూర్తి.

"నీకు త్వరలో గొప్ప నిధి దొరుకుతుంది."

"ఊ" అనే అన్నాడు గాని, ఇది మాత్రం నమ్మబుద్ధి పుట్టలేదు. అయినా మనసుకెందుకో కొంత ఆశగా అనిపించింది.

"అవకాశాన్ని మాత్రం వదులుకోకు," అంటూ చెయ్యి వదిలేశాడు జోస్యుడు.

కృష్ణమూర్తికెందుకో జోస్యుడి మాటల్లో నమ్మకం కుదిరింది. అవకాశం వస్తుంది, వదులుకోవద్దన్నాడు. తనకేం అవకాశం వస్తుందబ్బా!

ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్నవాడు కాస్త ఠక్కున ఆగిపోయాడు.

"రండిసార్ రండి. లక్షాధికారులు కండి, తెల్లారితే లక్షాధికారి. ఒక్క రూపాయికి ఇరవై లక్షలండి సార్! 'భాగ్యలక్ష్మి' లాటరీ టికెట్ కొనండి సార్. అదృష్టవంతులెవరో ముందుకు రండి సార్, అందుకోండి సార్ ఇరవై లక్షలు. రూపాయికి ఇరవై లక్షలు. తెల్లవారితే లక్షాధికారి. ఫస్ట్ ప్రైజ్ ఇరవై లక్షలు. మీకు పోతే ఒక్క రూపాయి, వస్తే ఇరవై లక్షలు. ఆలోచించకండి సార్, అదృష్టవంతులు మీరే కావచ్చు," గొంతు చించుకుంటూ లాటరీ టిక్కెట్లవాడు మైకులో అరుస్తున్నాడు.

కృష్ణమూర్తి సాలోచనగా అటు చూశాడు. జోస్యుడేదో నిధి వస్తుందన్నాడు, బహుశా ఇదేనేమో! అతను చెప్పిన అవకాశం కూడా ఇదేనేమో!

అతను ముందుకు కదిలాడు. జేబులోంచి మిగిలిన ఒక్క రూపాయిబిళ్లా బయటికి తీశాడు.

ఎదురుగా ఇరవై లక్షలే అతనికి కనిపిస్తున్నాయి.

"ఓ భాగ్యలక్ష్మి టిక్కెట్టివ్వు," అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

ఉదయం వీక్లీ